

A pórul járt igazmondó szolga története

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy Job nevű szolgalegény. Miután előző helyéről elkergették, új munka után kellett, hogy nézzen. Nagy szerencséjére éppen egy olyan gazdag házba kopogtatott be, ahol még egy szolgára volt szükség, és azonnal fel is fogadták. - Miért kergették el az előző helyedről? - kérdezték az új gazdaasszony, aki testes, vaskos teremtes volt, s meglehetősen kancsalított. - Ó, a régi gazdám nagyon jól bánt velem, kedvelt engem! Csak a régi gazdaasszony nem szeretett, mert mindig az igazat mondtam - felelte a szolga. - Micsoda? Hiszen manapság olyan ritka az igazmondó, becsületes szolga, mint a fehér holló! Azért küldtek el, mert igazat mondtál? - Igen. Ez az én végzetem - bólintott a szolga. - Nos, nálam más a helyzet. Elég sok gézengúz szolga megfordult már a házamban, de egyik nagyobb hazug volt, mint a másik! Soha nem mondtak igazat. Így aztán hosszú ideig szolgált Job ebben a gazdag házban, s boldogan gyűjtögette a keresetét, amelyet ragyogó aranytallérokban fizettek ki neki. Hanem egy szép napon váratlan dolog történt. Kora hajnalban a piacra kellett mennie, bevásárolni, ezért útra való elemózsiát kért a gazdasszonyától. - Ó, kancsal szemű asszonyom, készíts nekem edelt a tarisznyámba – szólott asszonyához az igazmondó szolga. A gazdasszony e szavak hallatára nagy haragra lobbant, és így kiáltott: - Minek nevezted engem, átkozott gazfickó?! - Miért haragszol rám? Csupán az igazat mondtam. Kancsalítasz, vagy nem kancsalítasz? - kérdezte a tapintatlan szolga. Bár a szolgának igaza volt, a gazdaasszonynak nagyon rosszul esett ez a kíméletlenség. Vitakozás helyett ostort ragadott, és kiverte a kellemetlenkedőt a házból. Eddig tart a mese, itt a vége, fuss el véle!